

Η Αρπαγή της άντρ Θορν

Μετάφραση:
Αντώνης Καλοκύρης

C. J. TUDOR

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΜΑ

Πρόλογος

Πριν καν μπει στην αγροικία, ο Γκάρι καταλαβαίνει ότι τα πράγματα είναι άσχημα.

Φταίει η αναγουλιαστικά γλυκερή μυρωδιά που ξεχύνεται από την ανοιχτή πόρτα· οι μύγες που βουίζουν στον γεμάτο υγρασία, ζεστό διάδρομο και, σε περίπτωση που αυτό δεν αποτελεί τρανταχτή απόδειξη ότι κάτι δεν πάει καλά εκεί μέσα, ότι δεν πάει καθόλου μα καθόλου καλά, τότε το επιβεβαιώνει η ησυχία.

Στο ιδιωτικό δρομάκι βρίσκεται ένα κομψό λευκό Fiat· ένα ποδήλατο είναι ακουμπισμένο δίπλα στην εξώπορτα κι ένα ζευγάρι γαλότσες είναι πεταμένες ακριβώς μέσα από την είσοδο. Μια οικογενειακή κατοικία. Ωστόσο, ακόμη κι όταν είναι άδεια, μια οικογενειακή κατοικία αντηχεί από ζωή. Δεν υπάρχει περίπτωση να την καλύπτει, βαριά και δυσοίωνα, ένα πυκνό, πνιγηρό πέπλο σιωπής, όπως συμβαίνει με αυτό το σπίτι.

Παρ' όλ' αυτά, εκείνος φωνάζει ξανά. «Με ακούτε; Είναι κανείς εδώ;»

Η Σέριλ σηκώνει το χέρι και χτυπάει ζωηρά την ανοιχτή πόρτα. Όταν έφτασαν τη βρήκαν κλειστή αλλά ξεκλειδωτή. Άλλη μια ένδειξη ότι κάτι δεν πάει καλά. Το Άρνχιλ μπορεί να είναι μικρό χωριό, παρ' όλ' αυτά οι κάτοικοι κλειδώνουν τα σπίτια τους.

«Αστυνομία!» φωνάζει η Σέριλ.

Τίποτα. Κανένα πνιχτό βήμα, ούτε κάποιος τριγμός ή ψίθυρος. Ο Γκάρι αναστενάζει και συνειδητοποιεί ότι ένα κακό

προαίσθημα τον κάνει να διστάζει να μπει μέσα. Δεν φταίει μόνο η αιψιά μυρωδιά του θανάτου. Υπάρχει και κάτι άλλο. Κάτι αρχέγονο, που σχεδόν τον ωθεί να κάνει στροφή επιτόπου και να φύγει, χωρίς δεύτερη σκέψη.

«Αρχιφύλακα;» Η Σέριλ σηκώνει το βλέμμα και τον κοιτάζει, ανασηκώνοντας απορημένα ένα από τα λεπτά σαν μολυβιές φρύδια της.

Εκείνος κοιτάζει φευγαλέα την ύψους 1,62 και βάρους μόλις 45 κιλών συνεργάτιδά του. Σε σύγκριση με το δικό του 1,82 και τα σχεδόν 125 κιλά του, ο Γκάρι είναι σαν τον Μπαλού μπροστά στον εύθραυστο Μπάμπι της Σέριλ. Τουλάχιστον ως προς την εμφάνιση. Ως προς την προσωπικότητα, αρκεί να πούμε ότι ο Γκάρι κλαίει με τις ταινίες της Ντίσνεϊ.

Ο Γκάρι κατανεύει κοφτά, κατσούφικα, και οι δυο τους μπαίνουν μέσα.

Η πολυκαιρισμένη, βαριά μυρωδιά της ανθρώπινης σήψης είναι σαρωτική. Ο Γκάρι ξεροκαταπίνει, προσπαθώντας να αναπνέει από το στόμα, ενώ εύχεται με όλη του την καρδιά κάποιος άλλος –οποιοσδήποτε άλλος– να είχε ανταποκριθεί στο σήμα. Η Σέριλ μορφάζει αηδιασμένη και καλύπτει τη μύτη με το χέρι της.

Όλες αυτές οι μικρές αγροικίες έχουν λίγο πολύ την ίδια διαρρυθμισμό. Ένας μικρός διάδρομος. Μια σκάλα στα αριστερά. Ένα καθιστικό στα δεξιά και μια μικρή κουζίνα χωμένη στο βάθος. Ο Γκάρι στρέφεται προς το καθιστικό. Σπρώχνει την πόρτα του δωματίου.

Ο Γκάρι έχει ξαναδεί πτώματα στη ζωή του. Ένα παιδάκι που το παρέσυρε και το εγκατέλειψε ένας οδηγός. Έναν έφηβο που τον συνέθλιψε ένα αγροτικό μηχάνημα. Φριχτά πράγματα, ναι. Και σίγουρα αχρείαστα. Όμως αυτό εδώ το περιστατικό... Άσχημο, σκέφτεται ξανά. Πολύ άσχημο.

«Γαμώτο», ψιθυρίζει η Σέριλ και ο Γκάρι δεν θα μπορούσε να το εκφράσει καλύτερα.

Τα πάντα αποτυπώνονταν σε αυτή τη μοναδική, σοκαρισμένη βρισιά. *Γαμώτο.*

Μια γυναίκα σωριασμένη σε έναν φθαρμένο δερμάτινο καναπέ στη μέση του δωματίου, απέναντι από μια μεγάλη επίπεδη τηλεόραση. Στην οθόνη υπάρχει μια ρωγμή που θυμίζει ιστό αράχνης, γύρω από την οποία σέρνονται ράθυμα δεκάδες χοντρές κρεατόμυγες.

Οι υπόλοιπες βουίζουν γύρω από τη γυναίκα. *Το πτώμα, διορθώνει τον εαυτό του ο Γκάρι. Δεν είναι ζωντανή πια. Απλώς ένα πτώμα. Άλλη μια υπόθεση. Σύνελθε.*

Παρά τον τυμπανισμό εξαιτίας της αποσύνθεσης, ο Γκάρι πιθανολογεί ότι η γυναίκα ήταν μάλλον λεπτή με ωχρο δέρμα, διάστικτο πια με πρασινωπές φλέβες, που το κάνουν να θυμίζει μάρμαρο. Φοράει ωραία ρούχα. Καρό πουκάμισο, κολλητό τζιν και δερμάτινες μπότες. Δεν είναι εύκολο να καταλάβεις την ηλικία της, κυρίως επειδή σχεδόν όλο το πάνω μέρος του κεφαλιού της έχει εξαφανιστεί. Εντάξει, δεν έχει εξαφανιστεί ακριβώς. Ο Γκάρι βλέπει τα κομμάτια κολλημένα στον τοίχο και στη βιβλιοθήκη και στα μαξιλάρια.

Δεν υπάρχει ιδιαίτερη αμφιβολία για το ποιος τράβηξε τη σκανδάλη. Η κοντόκαννη караμπίνα βρίσκεται ακόμη στα γόνατά της, με τα τυμπανισμένα δάχτυλα τυλιγμένα γύρω της. Βιαστικά, ο Γκάρι αξιολογεί τι είναι πιθανό να συνέβη. Έχωσε την κάννη στο στόμα της, τράβηξε τη σκανδάλη, η σφαίρα εξήλθε από ένα σημείο ελαφρώς προς τα αριστερά, καθώς εκεί φαίνεται να έχει γίνει η μεγαλύτερη ζημιά, γεγονός λογικό, αφού το όπλο είναι στο δεξί της χέρι.

Ο Γκάρι δεν είναι παρά ένας ένστολος αρχιφύλακας, χωρίς ιδιαίτερη σχέση με τα ιατροδικαστικά, όμως έχει δει ένα σωρό επεισόδια του *CSI*.

Κατά πάσα πιθανότητα η αποσύνθεση επήλθε πολύ γρήγορα. Στη μικρή αγροικία επικρατεί ζέστη, στην πραγματικότητα αποπνικτική. Η θερμοκρασία έξω είναι γύρω στους είκοσι

πέντε βαθμούς, τα παράθυρα είναι κλειστά και, παρόλο που οι κουρτίνες είναι τραβηγμένες, σίγουρα η θερμοκρασία εδώ μέσα πρέπει να πλησιάζει τους τριάντα πέντε βαθμούς. Ήδη νιώθει τον ιδρώτα να κυλάει στην πλάτη του και να ποτίζει τις μασχάλες του. Η Σέριλ, που δεν ζεσταίνεται ποτέ, σκουπίζει το μέτωπό της και δείχνει να δυσφορεί.

«Στο διάολο. Τι χάος είν' αυτό», λέει η Σέριλ, και ο Γκάρι αντιλαμβάνεται στη φωνή της μια σχεδόν πρωτόγνωρη κούραση.

Η Σέριλ παρατηρεί το πτώμα στον καναπέ κουνώντας το κεφάλι και στη συνέχεια το βλέμμα της σαρώνει το υπόλοιπο δωμάτιο, με χειλή σουφρωμένα και έκφραση βλοσυρή. Ο Γκάρι ξέρει τι περνάει από το μυαλό της. *Μια χαρά αγροικία. Μια χαρά αμάξι. Μια χαρά ρούχα. Αλλά ποτέ δεν ξέρεις. Ποτέ δεν ξέρεις τι πραγματικά συμβαίνει στο εσωτερικό.*

Εκτός από τον δερμάτινο καναπέ, τα μόνα άλλα έπιπλα είναι μια βαριά δρύινη βιβλιοθήκη, ένα τραπεζάκι και η τηλεόραση. Ο Γκάρι την κοιτάζει ξανά και αναρωτιέται για το ράγισμα στην οθόνη και για ποιον λόγο οι μύγες δείχνουν τέτοιο ενδιαφέρον για το σημείο. Προχωράει μερικά βήματα, με τα γυάλινα θραύσματα να συνθλίβονται κάτω απ' τα πόδια του, και σκύβει.

Από κοντά εντοπίζει την αιτία. Το θρυμματισμένο τζάμι είναι καλυμμένο με σκούρο, ξεραμένο αίμα. Κι άλλο αίμα έχει κυλήσει από την οθόνη στο πάτωμα, και συνειδητοποιεί ότι παρά τρία απέφυγε να πατήσει στην κολλώδη λιμονούλα που έχει απλωθεί στις σανίδες του πατώματος.

Η Σέριλ πηγαίνει και στέκεται δίπλα του. «Τι είν' αυτό; Αίμα;»

Ο Γκάρι σκέφτεται το ποδήλατο. Τις γαλότσες. Την ησυχία.

«Πρέπει να ελέγξουμε την υπόλοιπη αγροικία», της λέει. Εκείνη του ρίχνει ένα ανήσυχο βλέμμα και γνέφει καταφατικά.

Τα απότομα σκαλιά τρίζουν και είναι λεκιασμένα με ίχνη σκούρου αίματος. Στην κορυφή της σκάλας ένας στενός διάδρομος οδηγεί σε δύο υπνοδωμάτια και ένα πολύ μικρό μπάνιο. Όσο απίστευτο κι αν φαίνεται, η ζέστη στον διάδρομο είναι ακόμα πιο έντονη, η μυρωδιά πιο απωθητική. Ο Γκάρι κάνει νόημα στη Σέριλ να ελέγξει το μπάνιο. Για λίγα δευτερόλεπτα περιμένει ότι εκείνη θ' αντιδράσει. Είναι φανερό ότι η μυρωδιά προέρχεται από κάποιο υπνοδωμάτιο, αλλά, έτσι για αλλαγή, η Σέριλ τού επιτρέπει να το παίξει ανώτερος αξιωματικός και αρχίζει να διασχίζει επιφυλακτικά τον διάδρομο.

Ο Γκάρι στέκεται έξω από την πόρτα του πρώτου υπνοδωματίου, με μια πικρή μεταλλική γεύση στο στόμα, και μετά, αργά, τη σπρώχνει.

Γυναικείο δωμάτιο. Καθαρό, τακτοποιημένο και άδειο. Μια ντουλάπα στη γωνία, μια συρταριέρα δίπλα στο παράθυρο και ένα μεγάλο κρεβάτι στρωμένο με ένα αψεγάδιαστο κρεμ πάπλωμα. Στο κομοδίνο, ένα πορτατίφ και μια μοναδική φωτογραφία σε λιτή ξύλινη κορνίζα. Πηγαίνει ως εκεί και την πιάνει. Ένα αγοράκι, δέκα έντεκα ετών, μικρόσωμο και λεπτό σαν σύρμα, με πλατύ χαμόγελο και ανάκατα ξανθά μαλλιά. *Θεέ μου, σκέφτεται παρακλητικά. Όχι, Θεέ μου, σε παρακαλώ.*

Με ακόμη πιο βαριά διάθεση, επιστρέφει στον διάδρομο και βρίσκει τη Σέριλ, που δείχνει πανιασμένη και νευρική.

«Το μπάνιο είναι άδειο», του λέει, και ο Γκάρι ξέρει ότι σκέφτονται το ίδιο πράγμα. Έχει απομείνει μόνο ένα δωμάτιο. Μόνο μία πόρτα για να την ανοίξουν και να αποκαλύψουν το μεγάλο έπαθλο. Ο Γκάρι αποδιώχνει οργισμένα μια μύγα, και θα έπαιρνε βαθιά ανάσα για να ηρεμήσει, αν η μυρωδιά δεν τον έπνιγε ήδη. Αντ' αυτού, απλώνει το χέρι, πιάνει το πόμολο της πόρτας και τη σπρώχνει.

Η Σέριλ είναι πολύ σκληρό καρύδι για να ξεράσει, παρ' όλ' αυτά ο Γκάρι την ακούει να αναγουλιάζει. Νιώθει κι εκείνος το

στομάχι του να ανακατεύεται, αλλά καταφέρνει να συγκρατήσει την αναγούλα του.

Νόμιζε ότι η κατάσταση ήταν άσχημη, αλλά έκανε λάθος. Πρόκειται για γαμώ τους εφιάλτες.

Το αγόρι είναι πεσμένο στο κρεβάτι, ντυμένο με μπλουζάκι που του πέφτει μεγάλο, φαρδύ σορτσάκι και λευκές αθλητικές κάλτσες. Το λάστιχο από τις κάλτσες χώνεται στην πρησμένη σάρκα των ποδιών του.

Ο Γκάρι δεν μπορεί παρά να παρατηρήσει ότι οι κάλτσες είναι έντονα λευκές. Εκτυφλωτικά λευκές. Φρεσκοπλυμένα λευκές. Θυμίζοντας διαφήμιση απορρυπαντικού. Εκτός κι αν δείχνουν έτσι επειδή οτιδήποτε άλλο είναι κόκκινο. Σκούρο κόκκινο. Λεκιάζοντας το τεράστιο μπλουζάκι, πασαλειμμένο στα μαξιλάρια και στα σεντόνια. Και εκεί που κανονικά έπρεπε να βρίσκεται το πρόσωπο του παιδιού, ένας μεγάλος κόκκινος πολτός, με τα χαρακτηριστικά κατεστραμμένα κι ένα σωρό αεικίνητα μαύρα σώματα, μύγες και σκαθάρια, να σέρνονται μπεινοβγαίνοντας στην κατεστραμμένη σάρκα.

Η σκέψη του επιστρέφει φευγαλέα στη θρυμματισμένη οθόνη της τηλεόρασης και στην αιμάτινη λιμνούλα στο πάτωμα και ξαφνικά έχει την εικόνα. Το κεφάλι του παιδιού να τσακίζεται ξανά και ξανά πάνω στην τηλεόραση, να κοπανιέται στο πάτωμα μέχρι να γίνει αγνώριστο, μέχρι να μην έχει πια πρόσωπο.

Κι ίσως αυτός ήταν ο στόχος, σκέφτεται, καθώς σηκώνει το βλέμμα στο άλλο κόκκινο. Στο πιο εμφανές κόκκινο. Στο κόκκινο που είναι αδύνατον να σου διαφύγει. Στα μεγάλα προχειρογραμμένα γράμματα στην επιφάνεια του τοίχου πάνω από το πτώμα του αγοριού:

ΑΥΤΟΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ Ο ΓΙΟΣ ΜΟΥ

1

Καλύτερα να μην επιστρέψεις ποτέ. Έτσι σου λένε πάντα. Τα πράγματα θα έχουν αλλάξει. Δεν θα είναι όπως τα θυμάσαι. Άσε ήσυχο το παρελθόν. Βέβαια, το τελευταίο είναι εύκολο στα λόγια, δύσκολο στην πράξη. Το παρελθόν έχει το συνήθειο να σου προκαλεί ενοχλήσεις. Όπως ένα βαρύ φαγητό με κάρι.

Δεν θέλω να επιστρέψω. Ειλικρινά. Υπάρχουν κάμποσα πράγματα που βρίσκονται ψηλότερα στη λίστα με τις επιθυμίες μου –να με φάνε ζωντανό αρουραίοι ή να μάθω να χορεύω χορούς κάντρι. Τόσο πολύ δεν θέλω να ξαναδώ στη ζωή μου τον απόπατο όπου μεγάλωσα. Όμως, μερικές φορές η λάθος επιλογή είναι η μόνη που έχεις.

Γι' αυτό και βρίσκομαι τώρα να οδηγώ σε έναν αυτοκινητόδρομο γεμάτο στροφές, διασχίζοντας την ύπαιθρο του Βόρειου Νότιγχαμσιρ, λίγο πριν από τις εφτά το πρωί. Έχω πολύ καιρό να δω αυτόν τον δρόμο. Τώρα που το σκέφτομαι, έχω πολύ καιρό να βρεθώ ξύπνιος στις εφτά το πρωί.

Δεν έχει κίνηση. Μόλις δυο τρία αυτοκίνητα με προσπερνάνε, με το ένα να κορνάρει αλαφιασμένα (καθώς ο οδηγός του θέλει δίχως αμφιβολία να μου δείξει ότι τον εμποδίζω να φτάσει, σαν άλλος Λιούις Χάμιλτον, λίγα λεπτά νωρίτερα στην όποια μαλακισμένη δουλειά κάνει). Για να μην τον αδικώ, η αλήθεια είναι ότι οδηγώ αργά. Με τη μύτη κολλημένη στο παρμπρίζ, τα χέρια να σφίγγουν το τιμόνι, και τους κόμπους των δαχτύλων να εξέχουν κατάλευκοι: αργά.

Δεν μ' αρέσει η οδήγηση. Προσπαθώ να την αποφεύγω όσο είναι δυνατόν. Περπατάω ή χρησιμοποιώ λεωφορεία, ή τρένα για μεγαλύτερες αποστάσεις. Δυστυχώς το Άρνχιλ δεν βρίσκεται σε κανένα από τα βασικά δρομολόγια των λεωφορείων και ο κοντινότερος σιδηροδρομικός σταθμός απέχει δεκαεννιά χιλιόμετρα από το χωριό. Ουσιαστικά, το αυτοκίνητο είναι η μόνη επιλογή. Επαναλαμβάνω, μερικές φορές έχεις μόνο μία επιλογή.

Βγάζω φλας και στρίβω από τον κεντρικό δρόμο σε μια σειρά από ακόμη πιο στενούς, ακόμη πιο επικίνδυνους επαρχιακούς δρόμους. Και στις δύο πλευρές απλώνονται χωράφια με αφύσικο καστανό και βρόμικο πράσινο χρώμα και γουρούνια που οσμίζονται τον αέρα μέσα σε σκουριασμένα τσίγκινα παραπήγματα, ανάμεσα σε αποψιλωμένα δασύλλια με σημύδες. Το Δάσος του Σέργουντ ή ό,τι έχει απομείνει από αυτό. Τώρα πια, τα μόνα μέρη όπου έχεις πιθανότητες να βρεις τον Ρομπέν των Δασών και τον Λιτλ Τζον είναι οι κακότεχνες επιγραφές των ερειπωμένων παμπ. Οι πελάτες στο εσωτερικό τους είναι συνήθως κάτι παραπάνω από εύθυμοι και το μόνο πράγμα που θα σου αφαιρέσουν είναι τα δόντια σου, έτσι και τολμήσεις να τους στραβοκοιτάξεις.

Ο χαρακτηρισμός *ζοφερός Βορράς* δεν ισχύει απαραίτητα. Το Νότιγχαμσιρ δεν βρίσκεται καν τόσο βόρεια –εκτός και αν δεν έχεις εγκαταλείψει ποτέ στη ζωή σου την κολασμένη αγκαλιά του Αυτοκινητόδρομου M25–, όμως με κάποιον τρόπο είναι άχρωμο, μονότονο, στραγγισμένο από την όποια ζωντάνια θα περίμενες να βρεις στην επαρχία. Λες και τα ορυχεία που κάποτε κυριαρχούσαν εδώ έχουν καταφέρει να απομυζήσουν εκ των έσω τη ζωή αυτού του μέρους.

Τελικά, αρκετή ώρα αφότου αντίκρισα κάτι που να παραπέμπει σε πολιτισμό ή έστω κάποιο McDonald's, συναντάω μια στραβωμένη και ανεμοδαρμένη πινακίδα στα αριστερά μου: ΤΟ ΑΡΝΧΙΛ ΣΑΣ ΚΑΛΩΣΟΡΙΖΕΙ.

Αποκάτω, κάποιο ετοιμόλογο κωλόπαιδο έχει προσθέσει:
ΠΡΙΝ ΣΑΣ ΓΑΜΗΣΕΙ.

Το Άρνχιλ δεν είναι φιλόξενο χωριό. Είναι πικρόχολο και ζοφερό και μες στην ξινίλα. Κλεισμένο στον εαυτό του, αντιμετώπιζει τους επισκέπτες με δυσπιστία. Είναι ένα μέρος στωικό, ακλόνητο και κουρασμένο, όλα αυτά ταυτόχρονα. Ένα από εκείνα τα χωριά που σε αγριοκοιτάζουν όταν καταφθάνεις και φτύνει στο έδαφος με απέχθεια όταν αποχωρείς.

Με εξαίρεση κάποια αγροτόσπιτα και μερικές παλιότερες πέτρινες αγροικίες στα περίχωρα, το Άρνχιλ δεν είναι ιδιαίτερο ούτε γραφικό. Παρόλο που το ορυχείο έκλεισε πριν από σχεδόν τριάντα χρόνια, η κληρονομιά του εξακολουθεί να διατρέχει το μέρος όπως το μετάλλευμα το υπέδαφος. Δεν υπάρχουν αχυροσκεπές ούτε κρεμαστά καλάθια. Τα μόνα που κρέμονται έξω από τα σπίτια είναι τα σχοινιά για την μπουγάδα και, εδώ κι εκεί, οι σημαίες του Αγίου Γεωργίου.

Κατά μήκος του κεντρικού δρόμου υπάρχουν σειρές με ομοιόμορφα σπίτια από μαυρισμένα τούβλα, καθώς και μια κακόγουστη παμπ: η Running Fox. Παλιότερα υπήρχαν άλλες δύο –η Arnhill Arms και η Bull–, όμως έχουν κλείσει εδώ και χρόνια. Τα παλιά χρόνια (τα δικά μου χρόνια), ο ιδιοκτήτης της Fox –ο Τσιγγάνος– έκανε τα στραβά μάτια κι άφηνε ορισμένα από εμάς τα μεγαλύτερα παιδιά να πίνουμε αλκοόλ. Θυμάμαι ακόμα τη φορά που ξέρασα τρία ποτήρια Snakebite μαζί με, όπως είχα την αίσθηση, σχεδόν όλα μου τα σωθικά στις βρόμικες τουαλέτες, ενώ όταν πρόβαλα από το διαχωριστικό είδα τον ιδιοκτήτη να στέκεται μπροστά μου με τη σφουγγαρίστρα και τον κουβά.

Δίπλα, το φαγάδικο με το τηγανητό ψάρι, το Wandering Dragon, δείχνει να έχει παραμείνει ανέγγιχτο από τον χρόνο, το βάψιμο ή –και ευχαρίστως θα έβαζα στοίχημα γι' αυτό– την όποια αλλαγή στο μενού. Μια ατέλεια στην ολική επαναφορά των αναμνήσεών μου: δεν υπάρχει πια το μικρό γωνιακό μα-

γαζί απ' όπου αγοράζαμε σακουλάκια με γλυκόριζα, καραμέλες και γκοφρέτες Wham. Τη θέση του έχει πάρει ένα μικρό σουπερμάρκετ Sainsbury's. Σκέφτομαι ότι ούτε καν το Άρνχιλ δεν διαθέτει πλήρη ανοσία στην πρόοδο.

Κατά τα άλλα, οι χειρότεροι φόβοι μου επιβεβαιώνονται. Τίποτα δεν έχει αλλάξει. Το μέρος είναι, δυστυχώς, ακριβώς όπως το θυμόμουν.

Συνεχίζω στον κεντρικό δρόμο, περνώντας μπροστά από τη ρημαγμένη παιδική χαρά και το μικρό πάρκο του χωριού. Στο κέντρο βρίσκεται το άγαλμα ενός ανθρακωρύχου. Στη μνήμη των ανθρακωρύχων που σκοτώθηκαν το 1949 στην τραγωδία του Ορυχείου Άρνχιλ.

Πέρα από τα αξιοθέατα του χωριού, στην κορυφή ενός μικρού λόφου βλέπω την πύλη του σχολείου. Της Ακαδημίας Άρνχιλ, όπως ονομάζεται πλέον. Τα κτίρια έχουν ανακαινιστεί, η γερασμένη πτέρυγα των φιλολογικών, από την ταράτσα της οποίας είχε πέσει κάποτε ένα παιδί, έχει κατεδαφιστεί και στη θέση της υπάρχει ένας χώρος με παγκάκια για τους μαθητές. Ακόμα κι αν καλύψεις μια κουράδα με στρασάκια, παραμένει κουράδα. Ξέρω τι λέω.

Πηγαίνω στο πάρκινγκ για το προσωπικό στην πίσω πλευρά του κτιρίου και βγαίνω από το ταλαιπωρημένο, παλιό Golf μου. Στις θέσεις στάθμευσης υπάρχουν άλλα δύο αυτοκίνητα –ένα κόκκινο Corsa κι ένα παλιό Saab. Τα σχολεία σπάνια είναι άδεια στη διάρκεια των θερινών διακοπών. Οι καθηγητές έχουν να σχεδιάσουν τα προγράμματα διδασκαλίας, να οργανώσουν τα εποπτικά μέσα, να ασχοληθούν με τις αναβαθμολογήσεις. Και ενίοτε, να διεξαγάγουν επαγγελματικές συνεντεύξεις.

Κλειδώνω το αυτοκίνητο και επιστρέφω μπροστά, στον χώρο υποδοχής, προσπαθώντας να μην κουτσαίνω. Σήμερα το πόδι μου με πονάει. Τόσο λόγω της οδήγησης όσο και του άγχους επειδή βρίσκομαι εδώ. Κάποιοι παθαίνουν ημικρανίες· το αντίστοιχο στην περίπτωση μου είναι το χτυπημένο πόδι μου.

Κανονικά έπρεπε να χρησιμοποιώ το μπαστούνι μου. Μόνο που το σιχαίνομαι. Με κάνει να νιώθω σαν σακάτης. Οι άλλοι με κοιτάνε με οίκτο. Σιχαίνομαι να με λυπούνται. Ο οίκτος ταιριάζει σε όσους τον αξίζουν.

Μορφάζοντας ελαφρά, ανεβαίνω τα σκαλιά ως την κεντρική είσοδο. Μια γυαλιστερή επιγραφή πάνω από την πόρτα αναφέρει: «Καλός, καλύτερος, βέλτιστος. Ποτέ δεν σταματάς. Έως ότου το καλό σου γίνει καλύτερο και το καλύτερό σου βέλτιστο.»

Εμπνευσμένα λόγια. Αν και δεν μπορώ παρά να σκεφτώ την εναλλακτική εκδοχή του Χόμερ Σίμπσον: «Παιδιά, κάνετε το καλύτερο δυνατό και αποτύχετε παταγωδώς. Το ηθικό δίδαγμα είναι να μην προσπαθείτε.»

Πιέζω το κουμπί του θυροτηλέφωνου δίπλα στην πόρτα. Ακούγονται παράσιτα και γέρνω για να μιλήσω.

«Έχω έρθει να δω τον κύριο Πράις.»

Κι άλλα παράσιτα, το διαπεραστικό κλαψούρισμα της παρεμβολής και αμέσως μετά ένας ηλεκτρικός βόμβος. Τρίβοντας το αυτί μου, σπρώχνω την πόρτα και μπαίνω μέσα.

Το πρώτο πράγμα που με χτυπάει είναι η μυρωδιά. Κάθε σχολείο έχει τη χαρακτηριστική, δική του μυρωδιά. Στις σύγχρονες ακαδημίες αυτή οφείλεται συνήθως στο απολυμαντικό και στο καθαριστικό για τα τζάμια. Στα ιδιωτικά σχολεία οφείλεται στην κιμωλία, στα ξύλινα πατώματα και στο χρήμα. Η Ακαδημία Άρνχιλ μυρίζει μπαγιάτικα μπέργκερ, υγρό τουαλέτας και ορμόνες.

«Παρακαλώ;»

Μια γυναίκα με βλοσυρό ύφος, κοντοκουρεμένα γκριζα μαλλιά και γυαλιά σηκώνει το βλέμμα πίσω από το τζάμι της γραμματείας.

Η κυρία Γκρέισον; Αποκλείεται. Σίγουρα θα έχει συνταξιοδοτηθεί πια. Και τότε την εντοπίζω. Την πεταχτή καστανή ελιά στο πιγούνι της, απ' όπου ξεπηδούν οι ίδιες άκαμπτες μαύρες

τρίχες. Για όνομα του Θεού. Είναι όντως εκείνη. Που σημαίνει ότι, τόσα χρόνια πριν, όταν πίστευα πως ήταν πιο αρχαία κι απ' τους μαλακισμένους τους δεινόσαυρους, ήταν μόλις -πόσο;- σαράντα; Όσο είμαι εγώ τώρα.

«Έχω έρθει να δω τον κύριο Πράις», επαναλαμβάνω. «Είμαι ο Τζο... ο κύριος Θορν.»

Αναμένω κάποια αναλαμπή αναγνώρισης. Τίποτα. Έτσι κι αλλιώς έχουν μεσολαβήσει πολλά χρόνια και έχει δει ένα σωρό μαθητές να διαβαίνουν αυτή την πόρτα. Δεν είμαι εκείνο το κοκαλιάρικο αγόρι με τη σχολική στολή που του έπεφτε μεγάλη και διέσχιζε τρέχοντας τον χώρο υποδοχής, προσπαθώντας απεγνωσμένα να αποφύγει να την ακούσει να γαβγίζει το όνομά του και να το επιπλήττει επειδή το πουκάμισό του δεν ήταν μαζεμένο ή τα αθλητικά παπούτσια του δεν συμμορφώνονταν με τους κανονισμούς του σχολείου.

Η κυρία Γκρέισον δεν ήταν και τόσο κακή. Συχνά έβλεπα κάποια από τα πιο αδύναμα και ντροπαλά παιδιά στο γραφειάκι της. Έβαζε τσιρότα στα γδαρμένα τους γόνατα όταν έλειπε η νοσοκόμα του σχολείου, τα άφηνε να κάθονται και να πίνουν χυμό ενώ περίμεναν να δουν κάποιον καθηγητή ή να βοηθήσουν στην αρχειοθέτηση, οτιδήποτε για να τα ανακουφίσει έστω λίγο από τα βασανιστήρια του διαλείμματος. Το γραφείο της ήταν ένα μικρό καταφύγιο.

Παρ' όλ' αυτά, μου έκοβε τα ήπατα.

Και εξακολουθεί, όπως συνειδητοποιώ. Αναστενάζει -με τρόπο που καταφέρνει να εκφράσει ότι σπαταλώ τον χρόνο της, τον χρόνο μου και τον χρόνο του σχολείου- και απλώνει το χέρι στο τηλέφωνο. Αναρωτιέμαι για ποιον λόγο είναι σήμερα εδώ. Δεν ανήκει στο διδακτικό προσωπικό. Αν και, από μια άποψη, δεν εκπλήσσομαι. Όταν ήμουν μικρός, μου ήταν αδύνατον να φανταστώ την κυρία Γκρέισον εκτός σχολείου. Αποτελούσε μέρος του κτιρίου. Πανταχού παρούσα.

«Κύριε Πράις;» γαβγίζει. «Έχω εδώ τον κύριο Θορν, που ζητάει να σας δει. Εντάξει. Μάλιστα. Καλώς.» Κατεβάζει το ακουστικό. «Έρχεται.»

«Τέλεια. Ευχαριστώ.»

Στρέφεται ξανά στον υπολογιστή της και με αγνοεί. Ούτε κουβέντα να μου προσφέρει τσάι ή καφέ. Και αυτή τη στιγμή δεν υπάρχει νευρώνας μέσα μου που να μη ζητά απεγνωσμένα μια δόση καφεΐνης. Κάθομαι στην άκρη μιας πλαστικής καρέκλας, προσπαθώντας να μη δείχνω σαν άτακτος μαθητής που περιμένει να δει τον διευθυντή. Το γόνατό μου πάλλεται από τον πόνο. Σταυρώνω τα χέρια πάνω στο γόνατο και με τα δάχτυλα αρχίζω να μαλάσσω στα κρυφά την άρθρωσή μου.

Από το παράθυρο βλέπω μερικά παιδιά, χωρίς τη σχολική στολή, να χαζολογάνε δίπλα στην πύλη του σχολείου. Πίνουν Red Bull και γελάνε με κάτι που βλέπουν στα έξυπνα κινητά τους. Με κατακλύζει μια αίσθηση déjà vu. Ξαναγίνομαι δεκαπέντε και χαζολογώ έξω από την ίδια πύλη, πίνοντας Panda Cola και... με τι ασχολούμασταν και χασκογελούσαμε πριν από τα κινητά; Με τεύχη του *Smash Hits* και κλεμμένα πορνοπεριοδικά, αν δεν κάνω λάθος.

Στρέφω το κεφάλι και κοιτάζω τις μπότες μου. Το δέρμα είναι ελαφρώς γδαρμένο. Έπρεπε να τις έχω γυαλίσει. Πρέπει οπωσδήποτε να πιω καφέ. Ετοιμάζομαι να υποχωρήσω και να ζητήσω το αναθεματισμένο το ρόφημα, όταν ακούω το τρίξιμο των παπουτσιών στον λινοτάπητα και τη δίφυλλη πόρτα του κεντρικού διαδρόμου να ανοίγει.

«Ο Τζόζεφ Θορν;»

Σηκώνομαι. Ο Χάρι Πράις είναι όπως ακριβώς τον φανταζόμουν και τίποτα λιγότερο. Ένας λεπτός, καταβεβλημένος άντρας κοντά στα πενήντα πέντε, με κοστούμι που του έρχεται μπόλικο και μοκασίνια. Με αραιωμένα γκριζα μαλλιά χτενισμένα προς τα πίσω και ένα πρόσωπο που δείχνει λες και αναμένει

ανά πάσα στιγμή να ακούσει κάποια τραγική είδηση. Αναδίδει ένα αέρα εξαντλημένης παραίτησης, σαν κολόνια ξυρίσματος που μυρίζει άσχημα.

Χαμογελάει. Ένα στραβό, λεκιασμένο από τη νικοτίνη χαμόγελο. Μου υπενθυμίζει ότι κάπνισα το τελευταίο μου τσιγάρο πριν φύγω από το Μάντσεστερ. Αυτό, σε συνδυασμό με την έλλειψη καφεΐνης, με κάνει να θέλω να τρίξω τα δόντια μου μέχρι να σπάσουν.

Αντίθετα, τείνω το χέρι και προσπαθώ να του χαρίσω ένα, όπως ελπίζω, ευχάριστο χαμόγελο. «Χάρηκα.»

Αντιλαμβάνομαι ότι με αξιολογεί βιαστικά. Είμαι ψηλότερος από εκείνον, κοντά στα πέντε εκατοστά. Φρεσκοξυρισμένος. Με ωραίο κοστούμι, ακριβό όταν ήταν καινούριο. Με μαύρα μαλλιά, αν και τώρα πια τα γκριζα έχουν αυξηθεί. Με σκούρα μάτια, λίγο πιο κοκκινισμένα απ' όσο θα έπρεπε. Ο κόσμος λέει ότι το πρόσωπό μου είναι ειλικρινές. Γεγονός που φανερώνει ότι ο κόσμος δεν ξέρει τι του γίνεται.

Πιάνει το χέρι μου και το σφίγγει γερά. «Το γραφείο μου είναι αποδώ.»

Φοράω το σακίδιο στους ώμους, προσπαθώ να αναγκάσω το χτυπημένο πόδι μου να κινηθεί κανονικά και ακολουθώ τον Χάρι στο γραφείο του. Ώρα να ξεκινήσει η παράσταση.

«Λοιπόν, η συστατική επιστολή από την προηγούμενη διευθύντρια είναι διθυραμβική.»

Αυτό έλειπε. Αφού την έγραψα εγώ.

«Σας ευχαριστώ.»

«Στην πραγματικότητα, τα πάντα δείχνουν πολύ εντυπωσιακά.»

Τα φούμαρα είναι μία από τις ειδικότητές μου.

«Ωστόσο...»

Εδώ είμαστε.

«Μεσολαβεί ένα μεγάλο κενό από την τελευταία σας δουλειά –άνω των δώδεκα μηνών.»

Απλώνω το χέρι για να πάρω τον νερουλό, πηγμένο στο γάλα καφέ που η κυρία Γκρέισον άφησε τελικά απότομα στο γραφείο μπροστά μου. Πίνω μια γουλιά, προσπαθώντας να μη μορφάσω.

«Εεε, ναι, έγινε ηθελημένα. Αποφάσισα ότι χρειαζόμουν μια ακαδημαϊκή άδεια. Δίδασκα επί δεκαπέντε χρόνια. Ήταν η κατάλληλη στιγμή για να ανασυνταχθώ. Να σκεφτώ το μέλλον μου. Να αποφασίσω τι θέλω να κάνω στη συνέχεια.»

«Και αν δεν σας πειράζει, μπορώ να ρωτήσω τι κάνατε στην άδειά σας; Το βιογραφικό σας είναι μάλλον ασαφές ως προς αυτό.»

«Μερικά ιδιαίτερα μαθήματα. Κοινωνική εργασία. Για ένα διάστημα δίδαξα στο εξωτερικό.»

«Αλήθεια; Πού;»

«Στην Μποτσουάνα.»

Στην Μποτσουάνα; Πού στο διάολο το σκέφτηκα; Αν μου ζητούσαν να τη βρω σ' έναν μαλακισμένο χάρτη, δεν νομίζω να τα κατάφερνα.

«Πραγματικά αξιέπαινο.»

Και εφευρετικό.

«Το κίνητρο δεν ήταν απολύτως αλτρουιστικό. Ο καιρός εκεί ήταν καλύτερος.»

Γελάμε και οι δύο.

«Και τώρα θέλετε να επιστρέψετε στη διδασκαλία πλήρους απασχόλησης;»

«Είμαι έτοιμος για το επόμενο στάδιο στην καριέρα μου, ναι.»

«Η επόμενη ερώτηση μου, λοιπόν, είναι για ποιον λόγο θέλετε να εργαστείτε εδώ, στην Ακαδημία Άρνχιλ. Κρίνοντας από το βιογραφικό σας, θα περίμενα να έχετε πολλές επιλογές.»

Κρίνοντας από το βιογραφικό μου, θα μπορούσα να πάρω και το Νόμπελ Ειρήνης.

«Εεε», λέω, «κατάγομαι αποδώ. Μεγάλωσα στο Άρνχιλ. Θα έλεγα ότι θέλω να συνεισφέρω στην κοινότητα.»

Δείχνει να αισθάνεται άβολα και ψαχουλεύει στα χαρτιά στο γραφείο του.

«Γνωρίζετε τις συνθήκες που οδήγησαν στην κένωση της θέσης;»

«Διάβασα τις εφημερίδες.»

«Και πώς αισθάνεστε γι' αυτό;»

«Πρόκειται για τραγικό περιστατικό. Φριχτό. Ωστόσο, μια τραγωδία δεν πρέπει να καθορίζει τον χαρακτήρα ενός ολόκληρου σχολείου.»

«Χαίρομαι που το λέτε.»

Χαίρομαι που το είχα προσχεδιάσει.

«Αν και», προσθέτω, «φαντάζομαι πως πρέπει να είστε ακόμα πολύ αναστατωμένοι όλοι σας.»

«Η κυρία Μόρτον ήταν αγαπητή καθηγήτρια.»

«Δεν αμφιβάλλω.»

«Και ο Μπεν, να, ήταν ένας πολλά υποσχόμενος μαθητής.»

Αισθάνομαι ένα σφίξιμο στον λαιμό, αδιόρατο σχεδόν. Με τα χρόνια έχω καταφέρει να γίνω πιο σκληρός. Όμως, για μερικά δευτερόλεπτα νιώθω να επηρεάζομαι. Μια ζωή πολλά υποσχόμενη. Μόνο που αυτό ακριβώς είναι η ζωή. Υπόσχεση. Όχι εγγύηση. Μας αρέσει να πιστεύουμε ότι μας περιμένει έτοιμη μια θέση στο μέλλον, παρότι πρόκειται απλώς για κράτηση. Η ζωή μπορεί να ακυρωθεί ανά πάσα στιγμή, χωρίς προειδοποίηση, χωρίς επιστροφή χρημάτων, άσχετα από το πόσο έχεις προχωρήσει στο ταξίδι σου. Ακόμη κι αν δεν έχεις προλάβει καλά καλά να αφομοιώσεις το τοπίο γύρω σου.

Όπως συνέβη με τον Μπεν. Όπως συνέβη με την αδερφή μου.

Συνειδητοποιώ ότι ο Χάρι εξακολουθεί να μιλάει.

«Προφανώς, η κατάσταση είναι ευαίσθητη. Διατυπώθηκαν ερωτήματα. Πώς είναι δυνατόν να μην έγινε αντιληπτό από το σχολείο ότι μία από τις καθηγήτριες ήταν διανοητικά διαταραγμένη; Θα μπορούσαν να είχαν κινδυνέψει και οι μαθητές;»

«Το καταλαβαίνω.»

Καταλαβαίνω ότι ο Χάρι ανησυχεί περισσότερο για τη θέση του και το σχολείο του παρά για τον κακόμοιρο τον νεκρό Μπέντζαμιν Μόρτον, που του διέλυσε το πρόσωπο ο μόνος άνθρωπος στη ζωή του που έπρεπε να βρίσκεται δίπλα του για να τον προστατεύει.

«Εκείνο που θέλω να πω είναι ότι πρέπει να επιλέξω προσεκτικά ποιος θα καλύψει την κενή θέση. Οι γονείς πρέπει να αισθανθούν ασφαλείς.»

«Φυσικά. Και το κατανοώ απολύτως αν έχετε κάποιον καλύτερο υποψήφιο...»

«Δεν λέω αυτό.»

Όχι. Είμαι σίγουρος, διάολε. Άσε που είμαι πολύ καλός δάσκαλος (ως επί το πλείστον). Το θέμα είναι ότι η Ακαδημία Άρνχιλ είναι ένας απόπατος. Με χαμηλές επιδόσεις. Άσημη. Το ξέρει. Όπως κι εγώ. Το να βρει έναν αξιοπρεπή καθηγητή για να εργαστεί εδώ θα είναι πιο δύσκολο απ' το να βρει αρκούδα που να μη χέζει στο δάσος, ειδικά εξαιτίας των συγκεκριμένων «συνθηκών».

Αποφασίζω να το εκμεταλλευτώ. «Ελπίζω να μη σας πειράζει να μιλήσω ειλικρινά.»

Είναι πάντοτε καλό να το δηλώνεις, ειδικά όταν δεν έχεις την παραμικρή πρόθεση να μιλήσεις ειλικρινά.

«Ξέρω ότι η Ακαδημία Άρνχιλ έχει προβλήματα. Γι' αυτό και θέλω να εργαστώ εδώ. Δεν μ' ενδιαφέρει να τα βρω όλα ρόδινα. Αναζητώ μια πρόκληση. Ξέρω τα παιδιά, αφού ήμουν κι εγώ ένα απ' αυτά. Ξέρω την κοινότητα. Ξέρω ακριβώς ποιον και τι έχω να αντιμετωπίσω. Και δεν πτοούμαι. Στην πραγμα-

Τότε...

Ένα βράδυ, η Άνι εξαφανίστηκε. Όλοι έβαλαν το χειρότερο στο μυαλό τους. Ως εκ θαύματος, μετά από σαράντα οκτώ ώρες επέστρεψε. Κάτι είχε συμβεί όμως στην αδερφή μου.

Δεν μπορώ να το εξηγήσω. Το μόνο που ξέρω είναι πως, όταν επέστρεψε, δεν ήταν η ίδια. Δεν ήταν η δική μου Άνι.

Δεν ήθελα να το παραδεχτώ, αλλά μερικές φορές μου προκαλούσε τρόμο.

Τώρα...

Εμφανίστηκε ένα μήνυμα στα Εισερχόμενα. Παραλίγο να το διαγράψω αμέσως, αλλά τελικά το άνοιξα.

Ξέρω τι συνέβη στην αδερφή σου. Συμβαίνει ξανά...

«Κάποιοι συγγραφείς έχουν κάτι ξεχωριστό, ενώ άλλοι όχι.

Η C. J. Tudor το 'χει και με το παραπάνω!

Η *Αρπαγή της Άνι Θορν* είναι φοβερό μυθιστόρημα, από κάθε άποψη.»

–Lee Child

«Αν σας αρέσουν τα βιβλία μου, δεν υπάρχει περίπτωση να μη σας αρέσει κι αυτό.»

–Stephen King

 ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ
www.klidarithmos.gr

